

Arrest

nr. 283 009 van 11 januari 2023
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CAMERLYNCK
Cartonstraat 14
8900 IEPER

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 2 november 2022 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 september 2022 waarbij de aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. DE MAERTELAERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 januari 2021 dienen de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 15 september 2022 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 21.01.2021 werd ingediend door :

Y., O. I. (..) (N°R.N. xxxxxxxx)

Geboren te Zakho op X

Nationaliteit: Irak

Ook gekend als: Y., H. I. Y. (..)

H., A. K. (..) (N°R.N. xxxxxxxxxx)

Geboren te Zakho op X

Nationaliteit: Irak

Ook gekend als: H., A. K. (..)

Adres: (..)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkenen vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Art. 9bis § 1 van de wet van 15.12.1980 stelt dat: "In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik [waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken]

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst." De Omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) stelt dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden dooreen internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een nationale identiteitskaart.

De bewering dat betrokkenen staatloos zouden zijn kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid en vrijstelling op de voorwaarde voor het identiteitstuk aangezien zij de staatloosheid moeten afdwingen voor de Rechtbank van Eerste Aanleg. Wat betreft het verzoek tot erkenning als staatloze van Y. O. I. (..) werd dit op 11.02.2021 verworpen door het Hof van Beroep in Gent. Wat betreft het verzoek tot erkenning als staatloze van H., A. K. (..) werd dit op 28.01.2021 verworpen door het Hof van Beroep in Gent. Dit argument kan dus niet weerhouden worden als vrijstelling op de voorwaarde voor het identiteitstuk .

Gezien deze aanvraag anderzijds noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan vergezeld is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet vervuld"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betogen de verzoekende partijen als volgt:

"1. Een eerste ingeroepen middel is een schending van art. 9bis § 1 van de Vreemdelingenwet, en de totale onredelijkheid van de genomen beslissing.

Als een beroep ingesteld wordt voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig art. 39/2 § 2 van de Vreemdelingenwet - zoals in casu -, komt het aan de Raad toe, in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de overheid die de bestreden beslissing genomen heeft, bij de beoordeling van de aanvraag uitgegaan is van juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit gekomen is (RvV, 13 februari 2008, nr. 7.266).

Verzoekers zijn van mening dat de redelijkheid in de besluitvorming van de D.V.Z. ver te zoeken is.

1.1. Art. 9bis § 1 van de Vreemdelingenwet stelt :

§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik [waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken];

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonde.

1.2. De bestreden beslissing stelt :

‘ De bewering dat betrokkenen staatloos zouden zijn kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid en vrijstelling op de voorwaarde voor het identiteitstuk aangezien zij de staatloosheid moeten afdwingen voor de Rechtbank van Eerste Aanleg. Wat betreft het verzoek tot erkenning als staatloze van Y. O. I. (..) werd dit op 11.02.2021 verworpen door het Hof van Beroep in Gent. Wat betreft het verzoek tot erkenning als staatloze van H. A. K. (..) werd dit op 28.01.2021 verworpen door het Hof van Beroep in Gent. Dit argument kan dus niet weerhouden worden als vrijstelling op de voorwaarde voor het identiteitstuk. ’

Het stemt met de werkelijkheid overeen dat de verzoeken tot erkenning als staatloze van verzoekers verworpen werden. Dit was een gegeven dat nog niet gekend was op 21 januari 2021, het ogenblik waarop verzoekers hun aanvraag om machtiging tot langer verblijf instelden.

Verzoekers kunnen akkoord gaan met het feit dat hun aanvraag tot het bekomen van de staatloosheid, niet weerhouden kan worden als vrijstelling op de voorwaarde van het voorleggen van een identiteitsdocument.

1.3. De bestreden beslissing stelt echter ook :

‘ Gezien deze aanvraag anderzijds noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschuiving voor de afwezigheid ervan vergezeld is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet vervuld.

Nochtans hadden verzoekers in hun verzoekschrift erop gewezen dat hun oude paspoorten verloren gegaan zijn, en dat zij geen nieuwe paspoorten krijgen van Irak dat hen blijkbaar niet meer beschouwt als Irakese staatsburgers.

Dit argument wordt in de bestreden beslissing op geen enkele wijze vernoemd, laat staan dat het weerlegd wordt. Zonder enige motivatie stelt de bestreden beslissing dat er ‘geen geldige verschuiving voor de afwezigheid ervan’ aangetoond wordt.

Aangezien het argument van verzoekers m.b.t. de onmogelijkheid om het vereiste document te verwerven in België, afgewezen wordt zonder enige motivatie, is er een schending van de formele motiveringsverplichting. zoals opgelegd door de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (B.S. 12 september 1991).”

2.2. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (cf. RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis, §1 van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, met name dat “De bewering dat betrokkenen staatloos zouden zijn kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid en vrijstelling op de voorwaarde voor het identiteitstuk aangezien zij de staatloosheid moeten afdwingen voor de Rechtbank van Eerste Aanleg. Wat betreft het verzoek tot erkenning als staatloze van Y. O. I. (..) werd dit op 11.02.2021 verworpen door het Hof van Beroep in Gent. Wat betreft het verzoek tot erkenning als staatloze van H., A. K. (..) werd dit op 28.01.2021 verworpen door het Hof

van Beroep in Gent. Dit argument kan dus niet weerhouden worden als vrijstelling op de voorwaarde voor het identiteitsstuk.

Gezien deze aanvraag anderzijds noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschuiving voor de afwezigheid ervan vergezeld is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet vervuld."

Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissing, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De opgeworpen schending van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel wordt beoordeeld in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partijen eveneens de schending opwerpen.

2.4. Artikel 9bis, §1 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst."

2.5. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt dat het de bedoeling van de wetgever is dat een vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn identiteit "aantoonst" (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 12). De wetgever heeft duidelijk aangegeven dat "een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is" en dat bij gebrek aan een dergelijk document de identiteit onzeker is en bijgevolg de aanvraag om machtiging tot verblijf "niet anders dan onontvankelijk (kan) verklaard worden" (Parl.St., Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33).

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, is de aanvraag om machtiging tot verblijf als niet ontvankelijk afgewezen omdat de aanvraag niet vergezeld ging van hetzij een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of van een kopie van de nationale identiteitskaart, hetzij van een geldige motivering die toelaat verzoekende partijen vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van

artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet.

2.6. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partijen zich neerleggen bij de motivering dat hun verzoek tot erkenning als staatloze afgewezen werd en dat hun argument inzake het staatloos zijn niet kan weerhouden worden als vrijstelling op de voorwaarde een identiteitsdocument voor te leggen.

2.7. Verzoekende partijen betogen evenwel dat zij in hun aanvraag er evenzeer op gewezen hebben dat hun oude paspoorten verloren zijn gegaan en dat zij geen nieuwe Iraakse paspoorten kunnen krijgen omdat Irak hen niet meer beschouwt als Iraakse burgers. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing evenwel niet gemotiveerd.

2.8. Nazicht van de aanvraag van 21 januari 2021 leert dat verzoekende partijen als volgt stelden:

“De echtgenoten zijn niet meer in het bezit van paspoorten.

Hun oude Irakese paspoorten zijn verloren gegaan en zij krijgen geen nieuwe paspoorten van Irak, dat hen blijkbaar niet meer beschouwt als Irakese staatsburgers.

De echtgenoten hebben beiden een procedure ingeleid in erkenning van hun staatloosheid en deze procedures zijn actueel nog in behandeling bij het Hof van Beroep te Gent.

Ondertussen zijn zij ‘de facto’ staatloos.”

De Raad stelt voorts vast dat het administratief dossier een kopie van de verzoekschriften tot hoger beroep tegen de beschikkingen van de rechtbank van eerste aanleg van Gent waarbij de vorderingen tot erkenning als staatloze afgewezen werden bevat, alsook kopie van de arresten van het Hof van Beroep tot afwijzing van voormeld hoger beroep. Kopie van de beschikkingen van de rechtbank van eerste aanleg zelf bevond zich evenwel niet in het administratief dossier. Met toepassing van artikel 39/62, tweede lid van de Vreemdelingenwet is de Raad evenwel gerechtigd om alle bescheiden en inlichtingen omtrent zaken waarover hij zich dient uit te spreken te laten overleggen door de verwerende partij. Stukken die onontbeerlijk zijn om te kunnen oordelen over de gegrondheid van een annulatiemiddel mogen niet aan het onderzoek van de rechter worden onttrokken (cfr. RvS, nr. 83.593 van 23 november 1999). De Raad heeft de verwerende partij dan ook verzocht kopie op te vragen van de beschikkingen zoals voormeld bij de griffie van de rechtbank van eerste aanleg. Ter terechtzitting wijst de Raad erop dat de verwerende partij kopie van deze beschikkingen daags voor de terechtzitting ter kennis heeft gebracht aan de Raad.

Lezing van deze beschikkingen leert dat verzoekende partijen er bij de rechtbank van eerste aanleg op gewezen hebben dat zij *“niet beschik(ken) over een Iraaks paspoort en de Irakese instanties in België weigeren om aan verzoek(st)er een paspoort af te leveren.”*

De rechtbank van eerste aanleg van Gent heeft op 18 juni 2020 het verzoek tot erkenning als staatloze van eerste verzoekende partij afgewezen omdat eerste verzoekende partij niet oprecht is omtrent haar identiteit en de opgave van een foute identiteit evident ertoe leidt dat geen enkele ambassade positief kan reageren op het verzoek tot het afgeven van (identiteits- en) nationaliteitsgegevens. Bijgevolg veegt de rechtbank van eerste aanleg het argument dat de Irakese instanties zouden weigeren haar een paspoort af te leveren van tafel. Immers is het door de houding van de eerste verzoekende partij dat zij wellicht niet terug te vinden is in de bestanden van de Iraakse autoriteiten.

Op 23 januari 2020 heeft de rechtbank van eerste aanleg van Gent eveneens het verzoek tot erkenning als staatloze van tweede verzoekende partij afgewezen daarbij oordelende dat zij niet bewezen heeft dat zij de Iraakse nationaliteit is verloren of dat Irak zou weigeren zijn nationaliteitswetgeving correct toe te passen, wat er evenzeer op neerkomt dat de rechtbank het argument dat de Irakese instanties haar geen paspoort zouden willen geven van tafel veegt.

Nu de rechtbank van eerste aanleg van Gent de vraag tot erkenning als staatloze heeft afgewezen waaruit blijkens de beschikkingen ook blijkt dat de rechtbank niet aanvaard heeft dat de Irakese autoriteiten zouden weigeren een paspoort af te leveren, maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat de verwerende partij niet kon volstaan met de verwijzing naar de gevoerde procedure inzake de verzoeken tot erkenning als staatloze om het argument zoals hierboven geciteerd niet te weerhouden als vrijstelling op de voorwaarde een identiteitsdocument voor te leggen.

2.9. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.10. In een tweede middel betogen de verzoekende partijen als volgt:

“Een tweede ingeroepen middel is de schending van het principe van behoorlijk bestuur.

Verzoekers hebben hun regularisatieaanvraag overeenkomstig art. 9bis van de Vreemdelingenwet ingediend op 21 januari 2021.

Op 15 september 2022 komt er een beslissing dat de regularisatieaanvraag onontvankelijk is omdat er een identiteitsdocument ontbreekt.

Het heeft dus één jaar en acht maanden geduurd vóórdat de D.V.Z. laat weten dat er niet voldaan geworden was aan een ontvankelijkheidsvoorwaarde, waardoor de grond van de regularisatieaanvraag niet diende onderzocht te worden.

Het feit dat het één jaar en acht maanden geduurd heeft totdat de D.V.Z. laat weten dat er een ontvankelijkheidsvoorwaarde niet vervuld is, is een duidelijke schending van het principe van behoorlijk bestuur.

Verzoekers vragen de Raad dan ook de beslissing van de D.V.Z. waarbij het verzoek als onontvankelijk werd afgewezen, te vernietigen, zodat de D.V.Z. in een nieuwe beslissing uitspraak zal kunnen doen over de gegrondheid van de aanvraag.”

2.11. Waar verzoekende partijen de schending van *“het principe van behoorlijk bestuur”* aanvoeren, wijst de Raad erop dat er hem meerdere beginselen van behoorlijk bestuur gekend zijn en het aan de verzoekende partijen toekomt duidelijk uiteen te zetten welk(e) beginsel(en) van behoorlijk bestuur zij geschonden achten en waarom. Met een verwijzing naar *“het principe van behoorlijk bestuur”* voldoen zij geenszins aan voorgaande en is het tweede middel in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.12. In zoverre uit het betoog van de verzoekende partijen blijkt dat zij een schending aanvoeren van het beginsel van de redelijke termijn, merkt de Raad op dat (de gemachtigde van) de staatssecretaris voor Asiel en Migratie elke aanvraag om machtiging tot verblijf afzonderlijk dient te behandelen. Bovendien wordt door de vreemdelingenwet geen termijn voorzien waarbinnen deze aanvragen behandeld moeten worden. Evenmin bestaat er in hoofde van de overheid een verplichting om te motiveren waarom zij zoveel tijd nodig heeft gehad om tot een beslissing te komen. Rekening houdend met het feit dat elke aanvraag individueel moet worden onderzocht en beoordeeld en dat wordt aangenomen dat de Dienst Vreemdelingenzaken een groot aantal aanvragen te behandelen heeft kan een behandelingstermijn van 20 maanden niet als onredelijk lang worden beschouwd. Verzoekende partijen tonen daarenboven niet aan welk belang zij hebben bij het aanvoeren dat het bestuur eerder had moeten reageren. Een eventuele schending van de redelijke termijn zou hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat de aanvraag ontvankelijk moet worden verklaard of dat enig recht op verblijf in hoofde van verzoekende partijen zou ontstaan. (RvS 18 februari 2008, nr. 179.757).

2.13. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER